

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

R

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

thor vltatit hat] Ovidius libro 1. Metamor. Inlinitit sacros celebri certamine ludos Pythia perdomitit serpentis nomine dictos. Victores huius certaminis, teste Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo sumptis.

Pythia dicitur, pen. prod. *Pythia* dicitur, sicut Olympionices, Olympiorum.

Pythia dicitur, Sacerdos Apollinis apud Delphos, quae consulentibus oracula reddebat: ita dicta *Pythia* dicitur, hoc est, a consulendi interrogandi, consuetudine.

Pythia dicitur, Apollinis cognomen, a Pythone serpente inditum, quae jaculis suis adhuc pueri fecerit interemisse. Vel *Pythia* dicitur, hoc est, a consulendi & interrogandi usu. Unde & Phobades ipse, Pythiae dicuntur, teste Strabone lib. 9. Alii, Pythii cognomen dicitur *Pythia*, hoc est, a putrescendo traditum existimant, eo quod nunquam sine vi caloris fiat putrefactio.

Pythia dicitur, dicebantur qui Delphos ad consulendum oraculorum publice mittebantur, qui una cum Regibus cibaria assignata habebant, unaque cum iis vivebantur.

Pythodorus, dicitur, Sculptoris eximii proprium nomen apud Plin. lib. 34. cap. 1.

Pytho, dicitur, Ger. Ein wasser Schlang se nach dem Euboeus in der jetzigen gesehm. Serpentis nomen a *Pytho*, quod est patredo, eo quod ex putredine terrae post diluuium Deucalionis natus dicitur. Hunc ab Apolline sagittis interfectum fuisse fabulantes Poetae, eo quod terra putredo Solis calore absumatur. Claud. 7. Paneg. Caruleus tali prostratus Apolline Pytho. & Pythones item dicuntur spiritus divinatores, qui se humanis corporibus insinuantes, edunt vaticinia.

[IN] **Pytho** & homines ipsi, qui a demonibus huiusmodi possessi sunt, Pythones appellantur: ut non obscure indicat Plutar. eo in opusculo quod inscriptum est, Cur oracula deserint.

Pytho dicitur, dicitur, *Pytho* dicitur, hoc est, mulier spiritus huiusmodi correpta: quae etiam Tibullus Pytho appellat: Delphica, *Pytho*, tanquam Pythonis vocabulum duobus generibus sit commune.

Pytho dicitur, dicitur, *Pytho* dicitur, Homines pythone: hoc est, divinatores spiritu correpti, qui a *Pytho* a Graecis appellantur.

Pytho, dicitur, Orator Byzantius eloquentissimus, apud Philippum Macedoniam regem, cuius meminerunt Aeschines & Demosthenes in orationibus.

Pytho dicitur, dicitur, *Pytho* dicitur, Locum est in Asia, quod primo adventus sui tempore conveniunt ciconiae, & eam quae ultima advenit, iantant universae. Autor Plin. lib. 10. cap. 23.

Pythopolis, dicitur, dicitur, *Pythopolis dicitur, Civitas est in Asia minoris parte, quae Myria vocatur, teste Plin. lib. 5. cap. 22. & Est & Pythopolis Cariae, sic dicta a Pythe illo divite, qui & Xerxem convivio excepit, & militibus eius senos Danicos aureos in capita distribuit. Stephanus.*

Pyxis, dicitur, dicitur, *Pyxis dicitur, Oppidum Lucaniae a Latinis Buxentum appellatum. Plin. lib. 3. cap. 3.*

Quintus, cognomento Cincinnatus, Vir Romanus fuit insigni fortitudine, ambitionisq; omnis profusus expertus, qui ab aratro ad Dictionem vocatus. Aequos proelio victos sub iugum egit, dieq; decimo sexto in Vibem reversus, Dictionem se abdicavit. T. Quintus Flaminius a dyerius Philippum Macedonum Regem Consul missus, commisso proelio eum superavit, vltimq; eo necessitatis compulsi, ut Demetrium filium obsidem daret, Graeciaq; civitates, quas iugo suo subdidit, libertati suae permittere cogeretur.

Quintus, dicitur, pen. prod. *Quintus dicitur, Romuli cognomen, ab hasta qua assidue utebatur, impositum. Hastam enim, teste Festo, Sabini curiam, sive (ut alii legunt) *Quintus* vocabant. Quamquam non desunt qui a Curibus hoc est, a Sabinis, quos in Verbis partem recepit, *Quintus* potius cognominatum putent. Contra Varronem, lib. 4. de Lingua Latina, *Quintus* a Quintibus appellatum existimat. Ovid. lib. 2. Fastorum controversiam hanc in medio relinquit, contentus omnes quas jam adduximus opiniones, recepisse.*

Proxima *Quintus* lax vacua est: tertia dicta *Quintus*. Qui tenet hoc nomen, Romulus ante fuit. Sive quod hasta *Quintus* praefixus est dicta Sabini: Bellicus a telo Venit in astra Deas: Sive suo Regi nomen posuere *Quintus*: Sive quia Romanis iunxerat ille Curas.

Quintus, dicitur, dicitur, *Quintus dicitur, Dicitur est quod in eo *Quintus* templum erat, sive quod in eum commigrare Sabini a Curibus venientes, *Quintus* dicitur. Hodie Romanorum vulgus a duobus equis marmoreis Phidiae & Praxitelis operibus, in hoc colle sitis, *Quintus* vocant. *Quintus* porta Romae dicta, quod in ea collem *Quintus* iteretur: vel quod proxime eam esset *Quintus* sacellum. *Quintus* iugum, Ovid. 7. Fast. Litus *Quintus*, quale *Quintus* habuit, Virg. 7. Aen. *Quintus* dicitur, Romani vocabant diem quo sacra *Quintus* fiebant, *Quintus*. Cic. ad *Quintus* Fratrem: Comitibus diebus qui *Quintus* dicuntur. Appian. etc.*

Quintus, dicitur, dicitur, *Quintus* dicitur, Romanorum nomen, a Curibus & Sabinorum urbe impositum. Romulus enim, inito foedere cum T. Tatius Sabinorum Rege, eoq; in partem regni, Sabinisq; in urbis portionem receptis, ut novorum incolarum benevolentiam aliqua sibi ratione conciliaret, militiam Romanorum, Sabinorumq; gentem uno nomine *Quintus* appellavit. Liv. 1. ab Verbe: Mover res tum multitudinem, tum duces, silentium, & repentina sit quietes. Inde ad foedus faciendum duces prodeunt: nec pacem modo, sed & civitatem una ex duabus faciunt, regnum consociant, imperium omne conferunt Romam ita geminata Vibe, ut Sabinis tamen aliquid daretur, *Quintus* a Curibus appellati. Haecenas Livius. & Igitur & accusativus singularis *Quintus*, a nominativo (ut videtur) *Quintus*. Perlius Sat. 3. Heu lites veri, quibus una *Quintus* Verigo facit. Ovid. 1. Amor. An si passissem minimum de plebe *Quintus*, Plestete, etc.

Q

Quadi, dicitur, dicitur, *Quadi* dicitur, Bohemorum olim gens, siue & Marcomanni. Hierony. Sarmatae, Quadi, Vandali, & innumetabiles aliae gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur.

Quadratus, dicitur, dicitur, *Quadratus dicitur, Apostolorum discipulus, Praefectus Atheniensis, una cum Philippi filibus, propheticis spiritu clarus perhibetur. Christianos magnis ea tempestate rectoribus dispersos, sua prudentia redintegravit. Adriano principi Athenas venienti, librum pro nostra religione compositum dicitur, valde quidem probatum: in quo suae fidei rationem assignat: vidisseq; se plurimos in Iudaea asserit, qui variis pressis calamitatibus, liberati sunt: sed & mortuos quoque revivisse. Ex Hieronymo & Eusebio.*

Quiri, Galliae Narbonensis populi, inter Salyos & Vocontios, ut autor est Strabo, lib. 4. Plinius *Quirites* appellat, lib. 3. c. 4.

Querquetulana porta Romae fuit: ita dicta a querqueto quod intra muros iuxta se habebat. Festus. & Querquetulanae nymphae, querecero praesidentes.

Quintilianus, dicitur, dicitur, *Quintilianus* dicitur, Rhetor, ortus in Hispania, ex civitate Calagurritana, ut Eusebio placet: unde & Quintilianus ipse Hispano provincialis suos vocat. Eum dicunt Romam cum Galba venisse, brevisq; tempore postea in familiaritate Domitiani principis insinuatum, eius nepotes eruditus. Ludum Romae aperuit, primasq; de sisco salarum tulit. Scripsit declamationes, quas quidem Quintilianus alterius declamatoris dicitur esse, cuius Seneca in 6. Declamationum libro meminit. Laurentius Vala eum in praecipuis Ciceroni praefert: quam recte, ipse viderit, doctrinae certe eius, styloq; non immerito plurimum tribuit. Meminit huius aliquoties Martialis, item Iuvenalis, nonnunquam etiam Plinius in Epistolis.

R

Rabbath, dicitur, dicitur, *Rabbath* dicitur, Metropolis est fluviorum Ammon, quae hodie a rege Aegypti Ptolemaeo cognomento Philadelpho, qui Arabiam tenuit cum Iudaea, Philadelphia nominatur.

Rabbius, dicitur, dicitur, *Rabbius* dicitur, Arabiae Rex qui Antigoni Macedonem in vico, cui nomen deinde factum est Motho, interfecit. Autor Stephanus in dictione *Motho*.

Rabirius, dicitur, dicitur, *Rabirius* dicitur, Eques Romanus fuit, qui perduellionis accusatur, quod Saturnium permicosum civem, multaq; seditione in Reipub. mollente occidisset, a Cicero defensus est pulcher rima illa oratione, quae pro A. Rabirio perduellionis reo inscribitur. & Est et alius Rabirius appellatus Posthumus, quod Cicero quoq; defendit ea oratione, quae pro Rabirio Posthumo inscribitur. & Rabirius etiam Poeta quidam fuit Ovidii temporibus, ut ipse testatur 4. de Ponto: Quum foret & Marcius, magniq; Rabirius oris.

Racilius, dicitur, dicitur, *Racilius* dicitur, Tribuus Plebis, qui de Clodianis facinoribus est questus in Senatu, ut scribit Cic. in Epist. ad Q. Fratrem.

Radagaisus, dicitur, dicitur, *Radagaisus* dicitur, Gothorum rex, qui floruit Arcadii & Honorii Caesarum temporibus. Dicitur habuisse sub signis supra ducenta bellatorum milia. Autor Paulus Diaconus.

Raphia, dicitur, dicitur, *Raphia* dicitur, Vrbs Idumaea Palaestinae prope Iordanem fluvium, a Iudaeis Rama appellatur.

Ratimena, dicitur, dicitur, *Ratimena* dicitur, Auriga fuit, qui quum in ludis Circensibus excusus fuisset, equi eius cum corona, & palma in Capitolium pervenerunt, sedemque retulit. Ex quo factum est ut porta per quam intraverant, Ratimena diceretur. Autor Plin. lib. 8.

Rauduscula, dicitur, dicitur, *Rauduscula* dicitur, Porta Romae appellata est, a raudo: id est, aere, quod arata esset. Varro 4. de Ling. Lat.

Ravenna, dicitur, dicitur, *Ravenna* dicitur, Ger. Ein Etan in Italia am Adriatischen Meer gengen. Vrbs in octava regione Italiae Sabinorum colonia, teste

nia, teste Plin. lib. 3. cap. 15, in ora litoris Adriatici, C. I. N. distans ab Ancone, olim tota lignis compacta & difflua, aquis diffusa, postibusq; ac lembis peragrata. Hæc quidam à Thesalis conditam perhibent. Alii post excisam Trojam, alii post confusas hominum linguas in Babylone, constructam fabulantur. Hæc quum à mari sunt foundationes, non mediocriter accipit partem cœni palustris. Silius libro 8: Lenta paludosa proficundant stagna Ravennæ. Hinc ortus est Cassiodorus Senator, qui multa eruditissimè scripsit. Est autem urbem vetustam, res ab Ostrogothis gestæ commemorant, qui ibi regiam profecerit. Livius autor est, ab Augusto mutis cinctam fuisse, quos Valentianus Imperator postea ampliavit, ejusq; Archiepiscopo duodecim civitatum episcopos subiecit, Arimipi, Casennæ, Fori Livii, Fori Corneli, Faventia, Brintii, Bononia, Mutina, Regii, Parma, & Placentia. Hodie cum aliis plebibus ejusdem tractus urbibus Venetis patet: à quibus tam egregiè est munita, tam splendide instaurata, ut cum amplissimis, munitissimisque urbibus jure possit conferri. Hæc fuit patria beati Apollinaris, primi ejus episcopi, & Vitalis, & Gervasii, & Protasii. Hinc ortus est Petrus ille Ravennas, illustris Fori Corneli episcopus, qui multa in Theologia diligenter scripsit.

Rauraci, [Ger. Die Bäder ob Basel wischet dem Rhein/ der Bäder in dem Oberrhein/ Schaffmat/ Hanwensten/ vnd Wasserfall gmeint wirt/ getegen.] Gallia Belgica: populi non procul à Rheno, Tribocis, Helvetis & Sequanis finitimi: quorum caput fuit Rauracum: sive (ut apud Ptolemaum legitur) Augusta Rauracorum, cujus etiam hodie ruinae quædam ostenduntur non procul à Basilea. Vide Althamerum in Tacitum.

Ræte, Reatis, [ante E.] Stephano, Civitas in Umbria, Italiae umbilicus, teste Plinio, libro 3. capite 12. ex qua Vespasianus originem duxit.

Ræti natus, [ante E.] Gentile. Varr. 2. de Re rust. cap. 6: Ego inquit; de aliis potissimum dicam, qui sum Reatinus, ubi optimi & maximi sunt.

Rædculi, fanum, Romæ erat extra portam Capenam, idcirco dictum: quia accedens ad urbem Annibal, ex eo loco redierit, visis quibusdam perterritus. Festus.

Regillus, [ante E.] Imperator Romanus fuit, miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis fastigium eversus. Nam quum fortè milites aliquot apud ipsum cœnarent, exortaq; esset questio unde Regilliani nomē deductum foret: quibusdam ad Regillum lacum: aliis aliò originem ejus referentibus: Grammatica; qui fortè aderat, desistere hoc nomen à rege exortus est: Rex, inquit, regis, regi, inde Regillianus. Qua voce, veluti omne quoddam excepta, suclamatum est protinus à militibus, est est id hominum genus, ad ea quæcumq; in mentem veniunt, præproperum) Merito itaq; rex eris, utpote cui divino quodam præfatio id nominis est impositum. Quid multa? quum postmodò in publicâ prodisset, ab universis Imperator est consalutatus.

Regillus, [ante E.] Lacus est in Algidæ sylvæ ingressu, ad quem Aulus Posthumius Dictator prosperè adversum Tarquinium Superbum patria ejectum, & Latinos bellum inferentes pugnavit. Vide Liv. 2. ab Urbe.

Regium, [ante E.] Oppidum Cisalpinæ Gallia, à Lepido ædificatum: unde & Regium Lepidum vocatur: Regium, propter pulchritudinem, & amœnitatem. Est & aliud Rhegium, in finibus agri Brutii, ubi olim Sicilia impetu maris ab Italia creditur esse divulsa: Vulgò Reggio. Sed hoc in prima syllaba aspiratione recipit: quum dictum putetur à Rege Regium, quod est abruptum. Ab hoc Rhegini, teste Servio: ab illo, Regenses dicti sunt.

Regillus Atilius, vir Consularis, de quo ita scribit Plin. in libello de Viris illust. M. Atilius Regulus Consul, suis Salentinis triumphavit, primusq; Romanorum ducum in Africam classem trajecit: quassata duce Amilcare naveis longas tres & sexaginta accepit: oppida ducenta, & hominum ducenta milia cepit. Absente eo conjugi & liberis ob paupertatē sumptus publicè dati. Mox arte Xanthippi Lacedæmonii mercenarii ducis captus, & in carcerem missus est. Legatus deinde de permittendis captivis Romam missus: dato iurjurando, ut si non impetrasset, ita demum rediret: in Senatu conditionem diffusit: reiectusq; à se conjuge & liberis, Carthaginem regressus: ubi in arcam ligneam coniectus, clavis intorsum adactus, vigiliis ac dolore excruciatu est. De ejus morte sic Cicero in Pisonem: Marcus Regulus, quem Carthaginenses resectis palpebris vigilando necaverunt.

Remoria, aut (ut alii malunt) Remotia, Locu in summo Aetno, ubi Remus de urbe condenda fuerat auspiciatus. Festus.

Remus, priore corr. [ante E.] Ger. Eto Bruder Romuli, von dem er auch in der bauung der Stadt Rom ist erschlagen worden.] Frater

Romuli primi Romanorū regis, qui quod nova urbis Romæ mœnia per ludibriū transiisset, à fratre est interfectus, ut placet Liv. lib. 1. ab Urbe cond. aut certe (ut Ovidius in vult. lib. 5. Fast.) à Celere quodā Tribuno. Post cujus mortem eborta pestilentia, cōsulto oraculo resposum est, placandos esse mœnes Remi: ob quā rem sella curulis cum sceptro & diademate, & cæteris regni insignibus semper juxta Romalium quidvis facientem ponebatur, ut mortuus etiam Remus pariter imperare videretur. Huc respicit Virg. i. Aeneid. quum ait: Remo cum fratre Quirinus iura dabant.

Retræces, cum plurali tantum numero, Aquæ nomē supra viâ Ardeatinâ, inter secundū & tertium lapidem, qua irrigabatur horti infra viam Ardeatinam, & Asinariam usq; ad Latianam. Hæc festus, citans Catonem de Censura Pleii Nobilitati.

Rhæ, [ante H.] Vulgò Edul, Fluvius est Sarmatæ Europæ, supra Pontum & Bosporum Cimmericum, non procul à Tanais fluvio, teste Ptolemao libro 5. alio nomine Volga, & à Tanais Edul nuncupatus, in cujus ripis nascitur nobilis illa radix, quam à nomine fluvii hujus rha Ponticū vocant Romani: Arabes rhabarbarum: Plinius rha comā: Celsus radicem Ponticam appellat. Vide Ruellium lib. 3. cap. 2.

Rhaba, [ante H.] Oppidum est ad sinum Ionium: quo deducunt gentile Rhabæus, Stephan.

Rhabathimoma, [ante H.] Tertia Palæstinae urbs, alio nomine Areopolis dicta, Steph.

Rhabbatamma, [ante H.] Arabiæ oppidum, apud Steph.

Rhabilius, [ante H.] Aratum rex qui Antigonom Macedonum regem interemit in vico cui à re ipsa Motho nomen inditum fuit, quod mortis locum Arabum lingua significat. Vide Stephonem in dictione MOTHO.

Rhadamānthūs, [ante H.] Ger. Ein Sohn Iovis wohnt Europa, ein strenger vnd Gschaffterger Richter in Lyca.] Iovis ex Europa filius, & Rex Lycia; qui quod severus fuerit iustitiae executor, fingitur à Poëta apud inferos nocentum explorare culpas: De quo Virg. lib. 6. Aen. Gnosius hæc Rhadamānthū habet durissimā regnā, Castigatq; auditq; dolos, subingitq; fateri. Quæ quis apud superos furto latatus inani, Diluunt inferam commissa piacula mortem.

Rhadata, [ante H.] Oppidum Syenitarum in Aethiopia, in quo felix aurea pro Deo colebatur. Autor Plinius libro 6. capite 29.

Rhæti, [ante H.] Stephano. Ger. Die Grauwälder.] Populi à Thule oriundi, qui à Gallis sedibus suis pulsi, loca unius Alpibus vicinia occuparūt, & à nomine Rhæti ducis sui Rhætiam nominarūt. Hinc Rhætica vitæ, & Rhæticum vinum, inter generosa Italiae vina non postremū locum obtinent. Nescitur autem hoc in Rhætia parte quæ ab Alpium radicibus Voronam, Comumq; pertingunt.

Rhætia, [ante H.] Stephano, Europæ regio est, quæ (ut lib. 2. Ptolemaus refert) ab Occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubii & Rhæni: ab ortu Lycum fluvium, qui in Danubium exit, & Rhætiam à Viandelicia dividit à Septentrione Danubium: à Meridie Alpibus terminatur supra Galliam Cisalpinam. Post Rhætiam, versus Orientem sequitur Viandelicia, cui Noricum adhaeret, Aeno tantum fluvio disjuncta. [Ger. Das Inngh.] Dividitur hodie Rhætia in duas partes, superiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille Gallicus, qui ab Helvetiorum finibus initium sument, bonæ Gallia: Cisalpinæ partem ad Larium usq; lacum occupat. Huius tractus incolæ Vulgò Grisones appellantur. [Ger. Die Grauwälder oder Churwaider.] Inferior à Lico amne, qui hanc à superiore dividit, sumit principium, & usq; ad Aenum fluvium porrigitur, qui Rhætia & Norici terminus est. Hanc hodie incolunt Bojarii. [Ger. Das Beyerland.]

Rhætico, onis, Mons est in Rhætia, ut est autor Pomponius Mela, lib. 5.

Rhaga, gæ, sive Rhagæ, aram, [ante H.] Medix urbs à Nictore condita, & ab ipso quidem Europus: à Persis verò Asia appellata: Autor Strabo lib. 11.

Rhāmnēs, sive Rhamenses, equites Romani erant, vel una ex Romanis tribubus. Acron, Rhamoes, Luceres, Tatienses, Romanæ tribus erant, vel, ut vetius, equites. Varr. lib. 4. de lingua Lat. Ager Romanus primū divisus in partes tres: à qua tribus appellatæ, Tatiensium, Rhamnum, Lucerum nominatæ, ut ait Ennius. Tatienses à Tatio: Rhamenses à Romulo: Luceres (ut ait Junius) à Lucumone. Hæc ille.

Rhāmnēs, etis, pen. genitivi prod. [ante H.] Regis & regis nomen, qui Turni partes sequutus, noctu dormiens, à Niso est interemptus. Virg. lib. 8. Aeneid. simul ente superbum Rhamnetæ aggreditur, qui fortè tapeabus altis fixatus, toto proflabat pectore sonans.

Rhāmnūs, [ante H.] Genitivum facit Rhamnūti: sicut Amabius

Rhamnus, a, um, Quod est ex Rhamnute, in *Agro* Terent. in *Andr.* Hoc certe scio, Rhamnusium se aiebat esse.

Rhamnusia, *improbia*, indignationis dea, quam Græci *Nemeses* vocant: quæ ab his poenas repetere existimabatur, qui præsentibus bonis se indignos præbuisent. Idcirco autem Rhamnusia dicta est, quod ejus simulacrum pulcherrimè in Rhamnute (in Attica vicus est) colebatur, ab Agostarito Pario, Phidæ discipulo calatum. De hac Ovid. lib. 3. de Trist. Exiget at dignas ultrix Rhamnusia poenas.

Rhampsinetus, *improbus*, Rex Aegypti, Protei successor, qui suam suam profudit, ut aratu sui facem deprehenderet. Vide Herodot. lib. 2.

Rhaphæa, pen. prod. *improba*, apud Ptolemæum, lib. 5. cap. 16. Urbs Palaestina iudæa, ad Jordanem fluvium, quæ hodie *Rama* appellatur.

Rhæa, *improba*, Ger. Die Braut Saturni, funt Cybele genant. Coeli & terræ filia, quæ alio nomine Cybele, *improba*, dicitur. Vide *CYBELE*.

Rhæa Sylvia, *improba*, Filia fuit Numitoris, Remi & Romuli mater, quæ alio nomine Ilia dicitur, Vide Livium lib. 1. ab Urbe, & ea quæ supra annotavimus in dictione *ILIA*.

Rhebas, *improba*, Orpheo in Argona. fluvius est in faucibus Bosphori Thracii. Plin. lib. 6. cap. 1: Ergo à faucibus Bosphori est amnis Rhebas, quem aliqui Rhecium dixerunt.

Rhedones, Gallia populi in ducata Britannia, de quibus Cæsar in Commentariis. Vulgo *Rhes*.

Rhegma, *improba*, Civitas quædam. Est sinus juxta Perlicum sinum, Steph.

Rhegium, *improba*, Ger. Ein Stadt in der Gegend in Italien gegen Sicilien / heißt jetzt Rhegion. Extremum agri Bruui oppidum est, ut Græci nomen dedere, à fractura dictum, quod ibi Sicilia ab Italia creditur esse avulsa *improba* enim Græcis rumpere est, & *improba* ruptura. Hujus oppidi incolæ dicti sunt Rhegyni, *improba* Stephano. & Rhegium sine aspiratione, Cisalpinæ Gallia oppidum est, non longè à Parma & Mutina, à Lepido institutum, quod & Regium Lepidi ad differentiam alterius dicitur, à quo Regiones. Vulgo *Rhegio*.

Rhemi, *improba*, Populi Gallia Belgica, Mediomatricibus, & Leucis finitimi, ut scribit Cæsar in Commentariis: unde pretiosissimum telæ genus Rheense, communicata aliis quoq; Galliarum populis texturæ gloria. Meminit horum Plin. lib. 4. cap. 17. Vulgo *Rhemi*.

Rhenus, pen. prod. *improba*, Exigua est insula Delo usque ad eam vicina, ut à Polystrate Samiorum tyranno dux hæ insula cætenis aliquando fuerint connexæ. In banc defunctos suos Delu inferebant: eò quod in Delo nec parere licebat, nec mortuos sepelire, nec canem alere. Autor Thucydides lib. 1. & 3. Belli Pelop.

Rhenus, *improba*, Ger. Der Rhein. & Rhenum, utroque modo dicitur pro fluvio insigni Germaniam à Gallia distimente, qui de jugo Rhaeticarum Alpium defluens, circa Batavorum fines in tria cornua dividitur, totidemq; ostiis in Oceanum influat. Tria Rheni cornua, teste Alamero in Tacitum, & Glareano in Cæsarè, à Germanis hodie nominantur. *Leuca*, *rhodanus*, & *rhodanus*: quorum postremum olim non erat: sed à Druso adversus Germanos bellum gerente, ducta fossa à Rhenus ad mare, effectum est ut munimentum esset adversus incursum barbarorum. Quare mirum non est si tertium hoc ostium Virgilio fuerit ignotum, qui Rhenum vocat *bicornem*, quasi duo ostia habentem. Horatius de Arte poetica, Rhenum protulit in neutro genere, quum ait: Aut flumen Rhenus, aut pluvius describitur arcus. Vulgo *Rhin*. & Est item Italiae fluvius apud Bononiâ, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 16.

Rhesus, *improba*, Thraciæ rex, qui quum Trojanis adversus Græcos auxilio venisset, noctuq; hostium castra vellet explorare, ab Vlyste & Diomedè interceptus est & interfectus, ut Iacius defendit Homer. li. 10. liad. & Est & Rhesus Troadis fluvius, non procul ab Ilio fluens, teste Strabone lib. 13.

Rhetia, & Rhetus, *improba*, Rhetico, conis. Vide *RHETIA*.

Rhexenor, *improba*, Nausthoi filius, & frater Alcinoi Phæacum Regis, & pater Arctes, ab Apolline sagittâ ictu interfectus, teste Homero circa initium lib. 7. Odyss.

Rhiphæi montes, *improba*, Ger. Wäsen in der Gegend in Scythia. Montes Septentrionales Scythia: quorum meminit Plin. libro 4. capite 12. Græci hoc nomen in secunda syllaba non aspirant, quod dicitur à *improba*: hoc est, à statuum v. d. d. eum putent: quod ibi vehementissimi esse dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aspiratam, ad differentiam Rhipæorum montium, teste Servio, qui in Arcadia collocantur.

Rhiphæus, a, um, *improba*, Virgil. 3. Georg. Genus effæna virum Rhiphæo tunditur Euro.

Rhiphæus, Rhiphæi, *improba*, Vaus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius: cuius meminit Ovid. lib. 12. Metam. & Fuit & Rhiphæus Trojanus, iustitiæ nomine Trojanis omnibus prælatum: placet Virgil. lib. 2. Aeneid.

Rhithymna, *improba*, Urbs in latere Septentrionali Cretæ insula. Ptolemæus lib. 3. cap. 17.

Rhium, *improba*, Promontorium est Achaia proprie dictæ, ad ipsum ostium sinus Corinthiaci. & Est & alterum Rhium, Actolice promontorium, quod à Thucydide Rhium Molycticum, *improba* à Molycria vicina urbe appellatur. Plin. lib. 4. cap. 2. Antirrhium vocat. Duo hæc promontoria angusto frecto dirimuntur, septem circiter stadiorū latitudine: idq; est ostium sinus Corinthiaci, quem Thucyd. libro 2. Crisæum sinum appellat.

Rhodanus, pen. corr. *improba*, Gall. Rhodanus. Ger. Der Rhodanus (Schiffes Wasser / so auf Wallis far Ison hinstauft.) Fluvius Gallia rapidissimus, à Rhoda Rhodiurum oppido, ut ait Plin. lib. 3. cap. 4. Hier. in Comment. Epistolæ ad Galat. Rhodanus Rhodiurum coloni locaverunt: unde amnis Rhodanus nomen accepit. Nascitur in Alpibus, quæ Italiam à Gallia dividunt, non longè à fontibus Rheni, & Danubii. Fertur per Lemanium lacu, & versus Occidentem, per Galliam fluens, Ararim apud Lugdunum suscipit. Inde ad Meridiem conversus, & Iaram, Drumentiamq; suscipiens, apud Heracleâ uno ostio, & paulo ulterius duobus aliis in mare Tyrrhenum irrumpit. Vulgo *Rhoda*.

Rhodia, *improba*, Nymphæ marinae nomen, Oceani, & Tethyos filia: à rosen, ut videtur, genarum colore impostum. Hesiod. in Theog. *improba*, *improba*, *improba*, *improba*. & Est & vitis, utaq; genus, è Rhodo insula primum in Italiam advectum. Virgil. 2. Georg. Non ego te mentis, & diis accepta secūdis Transierim Rhodia.

Rhodogune, *improba*, Fuit filia Darii, quæ post mortem viri, nuptiam quæ illi secundas nuptias suadebat, occidit.

Rhodope, *improba*, Ital. Montagna de l'argento. Ger. Ein Gebirg in Thracien / so heißt die Itali nennen / Montagna de l'argento. Mont. Thraciæ, à Rhodope Thraciæ regio in hunc montem (ut Ovidius fabulatur) conversa: vel (ut aliis placet) ibi sepulta. Vel à Rhodope Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipse monti nomen dedit. Corripit autem Rhodope in hac significatione penul. syllabâ. Virg. 2. Aeglog. duris in conibus illis limarus, aut Rhodope, aut extremi Garantes. & De Rhodope meretricula, vide in proxima dictione *RHODOPIA*. Rhodope pro monte Thraciæ fit adjectivum Rhodopeius, a, qm, ut Rhodopeius Orpheus, apud Ovid. 10. Metam.

Rhodophonè, *improba*, Syria dicta est in ea parte, qua transiit Taurum montem.

Rhodopis, pen. prod. genitivo Rhodopidis, *improba* Suidæ: vel ut apud Plinium legitur, Rhodope, meretrix nobilissima fuit ex Thracia, Aesopi fabulatoris aliquandiu conserva, & postea à Charaxo Sapphus poetrix fratre, qui ejus amore tenebatur, ingenti pecunia redempta. Hæc teste Plin. lib. 35. cap. 12, tantas opes meretricio questu corrasit, ut pyramidem insignem suis sumptibus extructam reliquerit.

Rhodus, *improba*, Ger. Die Insel Rhodis. Insula est nobilissima in mari Carpathio, Caris adiacens ambitu CXXXM. pass. urbem habens ejusdem nominis, quæ toti insulae nomen fecit: quæ antea Ophiusa, Asteria, Aetherea, aliisq; plurimis nominibus fuerit appellata. Urbem aut ipsam Rhodum dictam volunt, sive à Rhodia puella, ab Apolline adamata, ut fabulatur Dioscor. lib. 6: sive ab eo quod capulo rosæ illic invento sit edificata. Ea portibus olim & viis, & mœnibus, & reliquis ornamentis tantopere cæteras superavit, ut nulla putaretur æqualis. Legum præstantia, & navalis rei peritia adeo valuit, ut annis multis maris impetio potiretur, & piratarum latrocinia sustulerit. Hæc insula inter Asiaticas insulas tertia numeratur. Nam Lesbos, & Cyprus majores habentur. Ab Horatio Clara Rhodos vocatur. Nam ut Solinus autor est, nūquam dies ita nubilus est ut sol in hæc insula non conspiciatur. Aurum Rhodi pluisse, ob felicitatē insulae cecinit Pindarus. In ea fuit admiranda magnitudinis colossus, à quo postea Rhodii appellati sunt Colossenses, ad quos Apostolus Epistolam scripsit. Habet & Camisum urbem, & Lindum, ex qua fuit Cares statuaris, qui Colossum extruxit. & A Rhodus sunt adjectiva, Rhodius, *improba*, & Rhodiensis, & Rhodiacus. Vulgo *Rodi*.

Rhocerus, *improba*, Equus fuit Mezentii apud Virgil. lib. 10. Aen. Rhocerus dicitur, res siqua diu mortalibus ulla est, Viximus, *improba*.

Rhoetus, *improba*, Marrubiorum rex fuit in Italia, pater Anchemoli, qui vitata noverca sua, Rhoeti patris furorē metuens, confugit ad Turnum. Vide Servium in decimū Aeneid. & Est autem Rhoetus apud Poetas nomen gigantis, qui quū Iovem de caeli

de cæli possessione deicere conaretur, à Dionysio in leonem transmutato interceptus est Horat. lib. 2. Carm. ad Bacchum: Tu quam parentis regna per arduum Cohors gigantū scanderet impia, Rhæcum retorsisti leonis Vaguibus, horribiliq; mala.

Rhocæcum, pen. prod. j. i. i. s. Promontorium & oppidum Troad. Ajacis sepulcro celebratū, quemadmodum Sigeum sepulcro Achillis. Inde Rhocæcum litus à Virgilio dicitur lib. 6. Aeneid.

Rhocælanī, Populi Scythici ultra Borysthenem, in extremis Europæ finibus quorum meminit Strabo. lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 12.

Rhocænanā, j. i. i. s. Oxyrris filia, & uxor Alexandri Magni, que ubi jam vita functo posthumum peperit: de qua multa apud Qu. Curtium & Arrianum.

Rhocæni, j. i. i. s. Populi Septentrionales, inter Borysthenem & Tanaim amnes, camp. s. i. r. incolentes. Strab. lib. 7.

Rhymis, j. i. i. s. Myxiz fluvius, juxta Alaziam fluens, & per Mygdoniū campum in Rhynadū influens. Vide Strab. lib. 12.

Rhymnici, j. i. i. s. S. ythiz populi à Rhymno vicino amne, ut quidam volunt, dicti. Meminit horum Plin. lib. 6. cap. 17.

Rhyteni, j. i. i. s. Populi Galliz Aquitanicę (ut inquit Plinius) contermini Narbonensī provincię de quibus Luca. lib. 1. Solvuntur flavi longa statione Rhuteni. Vulgò Rodex.

Rhynadæus, pen. corr. j. i. i. s. Myxiz fluvius in Tenno monte nascens, & in Propontidem se exonerans: circa quē serpentes in tantam magnitudinem adoleverunt, ut in fummo aere volantes, solidas aves haustu devoreat. Vide Plin. lib. 8. cap. 14. Hinc Rhindaciur, a. um, j. i. i. s.

Rhynthalcis, Vir fuit Thracius, cujus exemplo, teste Plutarcho in vita Romuli, Cæsar sæpè dicere cōsueverat: Amare quidem se proditorem, sed proditores magnopere abhorere.

Rhynton, j. i. i. s. Tarentinus nugator viliissimus, in ægendis præcipuè fabulis: à quo Rhyntonice fabulæ dicte sunt. Ad quem alludunt tam Varro quàm Columella, apud quos modo Mythos, modo Rhynton legitur.

Ricta, Vna ex insulis quæ Hybernię adjacent, autore Ptolem. lib. 2. cap. 2. Pliuo Ricta dicitur.

Rigicum, autore Ptolemæo. lib. 2. cap. 1. Atrebatum civitas.

Ripaltra, j. i. i. s. Oppidum in Orientali parte Britanniz, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 3.

Riphæi, montes, vide supra, inter ea quæ ab Rh. aspiato principium sumunt.

Ripheus, Vide RHIPHEVS.

Robigo, [Ger. Die Blau / weisse Rost / dicitur fer die rste die Grotte.] Dea quædam apud Romanos, quæ averrendæ rubiginis causa colebatur. Ovid. 4. Fast. Fiamen in æto quæ lucum Robiginis ibat.

Robigus, pennit. prod. Deus, qui averrendæ rubiginis causa colebatur: de quo vide plura paulò ante in dictione ROBI. GALIA.

Romā, [j. i. i. s. Roma. Ger. Die Stadt Rom in Italia / vngar. ganq gewattig in herat. Pol. Rom.] Vrbis Italiae, regina urbis, & totius propemodū orbis olim caput: de cujus origine, & nominis ratione non satis convenit inter scriptores. Vulgatissima tamen est opinio, à juventute Albana condita fuisse, duobus Romulo & Remo nepotibus Numitoris: atq; à Romuli nomine Romā fuisse appellatā, non autem Romulā, ne nominis diminutio urbis majestati quippiā detraberet. Alii multis ante Romulum seculis conditam volunt, primumq; Valentiam appellatam: Romam autem dici cepisse post Evandri & Aeneæ adventum, qui Latina voce in Græcā ejusdem significationis translata, j. i. i. s. appellarunt. Sunt præterea qui existiment Aeneæ neptem fuisse, & Aescanli filiam, nomine j. i. i. s. à cujus nomine ubi huic nomē fuerit impostum. Nec desunt, qui Troja capta Achivos quosdam ea in loca venisse asserant, quamq; in Palatino monte oppidum condidissent, à nobilibus captivæ nomine j. i. i. s. appellatæ. Sunt & alii non paucæ hæc de re scriptorum opiniones, quas hic brevitate causa omittimus. Si quis tamen nosse cupiat, adeat Pompejum Festum, de Antiqua vocum significat. lib. 16. Id certe constat, à tenuissimis ortam fuisse principis: primumq; in Palatino monte conditā fuisse: sep. usq; deinde pomeria ejus fuisse prolata. Scribit enim Plin. lib. 3. cap. 5. Vespasiani temporibus ambitum urbis fuisse XIII CC. passuum: Vopiscus autem tradit, Aurelium Imperatorem ambitum ejus ad triginta millia passuum ampliatæ. A Roma fit gentile Romanus, j. i. i. s. ut, Romani rerum domini, apud Virg. 1. Aeneid.

Romā, Civium Romanorum tria genera fuisse vidéo, senatores, equites, de plebe: qui tres ordines dicebantur, & ex duplici genere consistabant. patricio & plebejo: duplex enim est civium Romanorū divisio, quarum altera ad alteram nihil pertinet: prior hæc, vel patricii sunt cives Romani, vel plebeii, posterior hæc, vel Senatores sunt cives Romani, vel equites, vel de plebe, ita vel à genere, vel ab ordine distinguebantur: civis Romanus genere patricio natus: equestris tamen ordinis, si nondum in senatum lectus esset, dicitur: si in senatum lectus factus, ordinis senatorii, quod si patricius non modo in senatum allectus non esset, verum nec inter equites locum haberet: quia scilicet equestris censu non esset: hoc est, sestertiorum quadringenta millia non possideret: (minus enim qui habebat, eques esse non poterat: sed, ut Horatii verbis utat: plebs erat) aut quia, cum quadringenta millia possideret, annulo tamen aureo & equo publico non uteretur, quæ illi, equestris ordinis insignia, censor ob aliquod flagitium ademit: non enim, quia neq; majores ejus, neq; pater, neq; ipse, qui quadringenta millia, eoque amplius haberet, de equestris dignitate laborasset, equestrisq; ordinis insignia, annulum scilicet aureum, & equum publicum, neq; in solibus à duce, neq; domi à censoribus, tum censeretur, postulasset: quod tamen vix esse credi possit: quis enim contemnit honoratorem suum, cum ab infimo ordine plebejo ad equestris possit ascendere, aut ab equestris ad senatorium, recusat: si quis igitur patricio generis neq; senator esset, neq; eques, is patricius quidem dicitur, & dicebatur, idem tamen de plebe & erat, & dicebatur, quandoquidem, civis Romanus quicumq; erat, is de tribus ordinibus unum haberet, senatorium, aut equestris, aut plebejum, necesse erat: senator non ex ergo eques, aut de plebe neq; senator neq; eques: ergo de plebe: ordo enim præterea nullus superest: at quadringenta millia, qui equestris census, aut octingenta millia, qui senatorius, possidet: sequitur ergo, ut eques ob quadringenta millia sim, aut senator ob octingenta millia factus: sed non omnino malis mentibus quandoque persuaderi inopia. Erant ergo patriciorum tria genera, patricii senatores, patricii equestris ordinis, patricii de plebe. Sed oritur consideratio. Civis Romanus, ex equite senator factus amittitne ordinis equestris insignia, annulum aureum, & equum? minime: annulus enim dignitate, tantum abest ut de pristino jure queatque amittat, ut etiam aliquid præterea consequatur: nam, præter annulum, & equum, quæ equum erit, habebant senatores tunicam purpuream: ut ab equestris ordine aliqua omnino specie distinguerentur, sicuti equestris ordo à plebe annulo aureo, & equo distinguebatur. Ex nobis observationibus. Duos populos feminatum gentium Romanorum fuisse reperio, Aborigines, & Trojanos, qui unice ab Aenea, ut Livius, & Dionysius tradunt, communi nomine Latini sunt appellati. Aborigines autem, qui ante adventum Aeneæ, Latium, regente Latino, tenebant, donec Dionysius ex Græcis in Italiam venientibus esse constat. Græcos autem hos nominat, Oenotrum ex Arcadia, Pelasgos ex Thessalia, Evandri utem ex Arcadia, Herculem ex Peloponneso profectum, atque etiam idem scribunt, Romulum, superante Latinorum, Albanorumq; multitudine, urbem in Palatio condidisse, quæ cum ita sint, jam id dubium esse non potest, quin ad hos populos alii etiam plurimi accesserint, qui Romanam urbem gentibus repleverint: siquidem accepimus, Romulum Cæmentes, Antemnates, Camerinos, Veientes, Fidenates, quos bello devicerat: Sabinos verò etiam quibusdæ equo Marte pugnaverant, in societatem novæ urbis vocasse, quin etiam multas Etruscorū urbes se ad eum recepisse, initio à Medullia factis, traditum est. Hoc autem Romuli institutum reliqui deinceps reges studiosissimè sibi conservandum esse duxerunt, ut finitimas civitates aut vi, aut benevolentia sibi adingerent, Romanamq; transferrent: itaq; Tullus Hostilius, eversa Alba, familias ejus urbis Romam traduxit, Ancus Iulium omnem Etruscorū in senatu ascivit, Priscus Ser. Tullium Corniculatum sibi etiam gentem adjunxit, idem post quoq; factum est, liberata regio dominatu Reipubl. neq; enim unquam desitum est, civitatem victis populis, & gentibus dari, Italiamq; ipsam municipis devinciri, quousq; bello Marlico universa fere civitate donata est. Ex libro Caroli Sigonii de nominibus Romanorum.

Romanus, a, um, possessiv. ut, Arces Romanae, apud Virg. 1. Georg.

Romanensis, qua voce propriè significatur is qui alibi oritur, Romæ versatur: unde etiam Cato de Re rustica, Romanensem saltem appellat, non Romæ factum, sed qui Romæ vendebatur.

Romanicus, a, um, adjectivum. j. i. i. s. denominativum à Roma deductum: ut, Aratra Romanica: id est, Romæ facta. Cato capite 135: Aratra in terram validam Romanica bona erunt, in terram pullam Campanica, juga Romanica optima erunt.

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

tinere: prior hæc, vel patricii sunt cives Romani, vel plebeii, posterior hæc, vel Senatores sunt cives Romani, vel equites, vel de plebe, ita vel à genere, vel ab ordine distinguebantur: civis Romanus genere patricio natus: equestris tamen ordinis, si nondum in senatum lectus esset, dicitur: si in senatum lectus factus, ordinis senatorii, quod si patricius non modo in senatum allectus non esset, verum nec inter equites locum haberet: quia scilicet equestris censu non esset: hoc est, sestertiorum quadringenta millia non possideret: (minus enim qui habebat, eques esse non poterat: sed, ut Horatii verbis utat: plebs erat) aut quia, cum quadringenta millia possideret, annulo tamen aureo & equo publico non uteretur, quæ illi, equestris ordinis insignia, censor ob aliquod flagitium ademit: non enim, quia neq; majores ejus, neq; pater, neq; ipse, qui quadringenta millia, eoque amplius haberet, de equestris dignitate laborasset, equestrisq; ordinis insignia, annulum scilicet aureum, & equum publicum, neq; in solibus à duce, neq; domi à censoribus, tum censeretur, postulasset: quod tamen vix esse credi possit: quis enim contemnit honoratorem suum, cum ab infimo ordine plebejo ad equestris possit ascendere, aut ab equestris ad senatorium, recusat: si quis igitur patricio generis neq; senator esset, neq; eques, is patricius quidem dicitur, & dicebatur, idem tamen de plebe & erat, & dicebatur, quandoquidem, civis Romanus quicumq; erat, is de tribus ordinibus unum haberet, senatorium, aut equestris, aut plebejum, necesse erat: senator non ex ergo eques, aut de plebe neq; senator neq; eques: ergo de plebe: ordo enim præterea nullus superest: at quadringenta millia, qui equestris census, aut octingenta millia, qui senatorius, possidet: sequitur ergo, ut eques ob quadringenta millia sim, aut senator ob octingenta millia factus: sed non omnino malis mentibus quandoque persuaderi inopia. Erant ergo patriciorum tria genera, patricii senatores, patricii equestris ordinis, patricii de plebe. Sed oritur consideratio. Civis Romanus, ex equite senator factus amittitne ordinis equestris insignia, annulum aureum, & equum? minime: annulus enim dignitate, tantum abest ut de pristino jure queatque amittat, ut etiam aliquid præterea consequatur: nam, præter annulum, & equum, quæ equum erit, habebant senatores tunicam purpuream: ut ab equestris ordine aliqua omnino specie distinguerentur, sicuti equestris ordo à plebe annulo aureo, & equo distinguebatur. Ex nobis observationibus. Duos populos feminatum gentium Romanorum fuisse reperio, Aborigines, & Trojanos, qui unice ab Aenea, ut Livius, & Dionysius tradunt, communi nomine Latini sunt appellati. Aborigines autem, qui ante adventum Aeneæ, Latium, regente Latino, tenebant, donec Dionysius ex Græcis in Italiam venientibus esse constat. Græcos autem hos nominat, Oenotrum ex Arcadia, Pelasgos ex Thessalia, Evandri utem ex Arcadia, Herculem ex Peloponneso profectum, atque etiam idem scribunt, Romulum, superante Latinorum, Albanorumq; multitudine, urbem in Palatio condidisse, quæ cum ita sint, jam id dubium esse non potest, quin ad hos populos alii etiam plurimi accesserint, qui Romanam urbem gentibus repleverint: siquidem accepimus, Romulum Cæmentes, Antemnates, Camerinos, Veientes, Fidenates, quos bello devicerat: Sabinos verò etiam quibusdæ equo Marte pugnaverant, in societatem novæ urbis vocasse, quin etiam multas Etruscorū urbes se ad eum recepisse, initio à Medullia factis, traditum est. Hoc autem Romuli institutum reliqui deinceps reges studiosissimè sibi conservandum esse duxerunt, ut finitimas civitates aut vi, aut benevolentia sibi adingerent, Romanamq; transferrent: itaq; Tullus Hostilius, eversa Alba, familias ejus urbis Romam traduxit, Ancus Iulium omnem Etruscorū in senatu ascivit, Priscus Ser. Tullium Corniculatum sibi etiam gentem adjunxit, idem post quoq; factum est, liberata regio dominatu Reipubl. neq; enim unquam desitum est, civitatem victis populis, & gentibus dari, Italiamq; ipsam municipis devinciri, quousq; bello Marlico universa fere civitate donata est. Ex libro Caroli Sigonii de nominibus Romanorum.

Romanus, a, um, possessiv. ut, Arces Romanae, apud Virg. 1. Georg.

Romanensis, qua voce propriè significatur is qui alibi oritur, Romæ versatur: unde etiam Cato de Re rustica, Romanensem saltem appellat, non Romæ factum, sed qui Romæ vendebatur.

Romanicus, a, um, adjectivum. j. i. i. s. denominativum à Roma deductum: ut, Aratra Romanica: id est, Romæ facta. Cato capite 135: Aratra in terram validam Romanica bona erunt, in terram pullam Campanica, juga Romanica optima erunt.

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

Romanā, porta, In infimo clivo Victoriz fuit, à Romulo primam

primū instituta, gradibusque quibusdam in quadraturam formata. Appellata est autem Romana à Sabina præcipue, quibus ea proximus aditus erat Romam. Hæc Festus. Vulgo tamen, eodem Festo referente, Romana porta dicta est, ubi ex epistulo aqua defluebat: qui locus ab antiquis dictus est Ad stivas Cincias, quod ibi olim fuerit sepulchrum ejus familiae.

Rōmānūllā, porta, teste Varrone, libro 4. de ling. Latina, in Palatino monte fuit, gradus habens in navalia, ad Voluptatis sacellum.

Rōmūllā, lex cavet, ne alii, præter patres, & magistratus, sacra inirent, peragerentque, postea plebi quoque aditus ad sacra fuit: nam rogationibus tribuniciis, primū Sextia Licinia sancitū est, ut X. viri factorum, nō, ut antea, omnes patricii, sed ex parte dimidia de plebe crearentur: deinde secuta est Ogulnia, ut, cum quatuor pōtiffices essent, sacerdotum numerum augeri, quatuor præterea pōtiffices, quinque augures, de plebe omnes, allegerentur: ut omnino octo pontificum, novem augurum numerus fieret.

Rōmūllus, (sunt) Ger. Ein Sohn Marci vnd ein Bruder Romi, wāch ihm mit Nicten die Stas Rom erbinde erbenem haben. Mar- tis (ut Romani credi voluerunt) ex illa filius, & nepos Numitoris, & frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitorii frater nomine Amulius, præteroci ingenio: qui non contentus fratri natu maiorem imperium præcipuisse, ut postea quocumque, sua tyrannidem constabileret, prolem illius masculam interemit. Liam quoque, ut spem omnem nepotum fratri exiret, sub specie honoris virginem Vestalem legit: eoque modo perpetua virginitate damnavit. Ea tamen postea gravida deprehensa, gemellos peperit: quos Amulius in Tyberim abijci iussit: matrem autem arctissima custodia asservavit. Verū quum id temporis Tyberis extra ripas reflagnasset, nec adhucquam ad iusti amnis cursum posset: qui mergendorum pueros in negotium susceperat, in proxima eos alluvie, ubi postea ruminalis fons fuit, expositos reliquit. Vbi à Faustulo regii pecoris magistro inventi sunt, & Lauētiæ uxori educandi traditi: quæ quod vulgato corpore quæstum faceret, ideoque, lupa inter pastores vocaretur: factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuisse. Hi postea quum adoleviscent, de genere suo à Faustulo edocui, Amulium trucidant: avumque Numitorem in regnum restituant. Nec ita multo post collecta magna pastorum manu, urbem novam in Palatino monte, ubi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec matris verecundia differentiam face- re posset, orta inter eos contentione, uter novæ urbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem avium iudicio permittere. Quumque Remo in Aventino vultures sex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, sed posteriores apparuissent: illo tempore: hoc numero se potiorē esse adferret: exorta inter pastores primū altercatio est, quæ deinde ad manus pervenit, ubi Remus in turba istus cecidit. Vulgatio fama est, lud. brio fratris Remum novos muros transiisse: inde à Romulo, sive à Celere quodam, Romuli iussu fuisse interfectum. Solus itaque regno potius Romulus, ut urbem incolis frequentiores redderet, Asylum aperuit. Senatores centū, quos ab honore Patres appellavit, conscripsit. Vicinis consu- bia negantibus, virgines quæ ad Consulium spectaculum convenerant, rapuit. Cænicenses bellum inferentes prælio vicit, Regeque obruncato, Iovi Feretrio opima spolia obrulit. Antemates de nde, & Sabinos prælio superatos in civitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes insecutus, urbem eodem impetu cepit. Veientibus post adversam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. Hisce rebus gestis, quum ad Caprea puludem concionem haberet, ingenti coorta tempestate repente nulquā comparuit. Patrum (ut creditur) manibus disceptus. Fuit & Romulus quidam Grammaticus, qui Græcis scriptoribus qui in scholis docebantur, sublati, Latina induxit. Hic ad centesimū usque annum vixisse traditur: interrogatusque, quānam ratione vitam tandiu propagasset: In: bis (inquit) vino, foris oleo.

Rōmūllūs, sea, leum, adjectivū: ut Vrbis Romulea, apud Ovid. 14. Metamorph.

Rōmūllūs, a, um: ut Tellus Romula Virg. 6. Aen. nec Romula quondam Vilo se tantum tellus iactavit alumno.

Rōmūllūs, a, um, ut Tribus Romilia. Cic. de Leg. agr. Respondit se à Tribu Romilia initium facturum.

Rōmūllūs, dæ, romūllūs, Idē quod Romanus, à Romulo, primo urbis conditore. Persius Sat. 11. ecce inter pocula quærent Romulidæ satiri, quid dia poemata narrent.

Rōscius, Histrio insignis fuit Ciceronis ætate in arte sua usque adeo ab solutus, ut si quem significare velimus cæteris sui generis hominibus præcellere, Roscium *ῥοσκίου* appellemus. Roscii (inquit Festus) dicebantur in omnibus perfecti artibus: propterea quod Roscius quidā perfectus uovus in arte

suavis est, Comædia iudicatus est. Cicero de Oratore: Roscius hoc jamdiu est assecutus, ut in quo quisque, artificio excelleret, is in suo genere Roscius diceretur. Horat. 2. Epistol. 1. Quæ gravis Actopos, quæ doctus Roscius egit. Hunc primū in scena persona usum scribit, quod & Strabo esset, & aspectu sordidus. Tantum tamen pronuntiandi suavitate valuit, ut populo sine persona gratior esset: quod & Cicer. testatur lib. 2. de Orator. Gratia verò apud summos etiā viros tantum valuit, ut à Fannio de societatis cuiusdā rationibus in iudiciū vocatus, Ciceronis patrocinium metuerit: qua de re etiam hodie extat Oratio, quæ pro Qu. Rosc. Comædo inscribitur. Quin & librum conscripsit, in quo histrionicam cum eloquentia comparare conatur. Cū Cicerone quoque aliquando certasse dicitur, num ille eandem rem sapius oratione, an ipse gestu variaret. Fuit & alter Roscius, prænomine Sextus, ex Municipio Amerino, tuus quum pater noctu à cœna rediens, Romæ occisus esset, filius ab illis, qui bona ejus à Sylla emerant (curaverant enim ut mortuus inter proscriptos referretur) patriciū accusatur, defensus est à Cicerone vigesimum tertium, (si Cornelio Nepoti credimus) aut certe (ut aliis placere video) vigesimum septimum annum agente: quæ oratio etiam hodie omnium manibus recitur. Meminit hujus orationis Cicero ipse in Brutus: Prima (inquit) causa publica, pro Sexto Roscio dicta, tantum commendationis habuit, ut nō ulla esset, quæ non nostra digna patrocinio videretur. Fuit & Roscius quidam Otho Tribun. plebis, qui legē tulit ut Equitibus Romanis in Theatro XIII gradus proximi assignaretur, qui cæsum C. C. H. S. habere: auctor Livius.

Rōscā, Campus in agro Reatino, quod in eo arva rore humida semper ferantur. Varro 1. de Re rust. cap. 7. Cæsar Vopiscus Aedilimus, causam quam ageret apud Censores, campos Rosceæ Italiae dixit esse lamendos, in qua relicta pertica postridie non appareret propter herbam.

Rōstra, Vide in APPELL.

Rōthōmāgūs, sive Rhothomagus, ῥοθωμάγοι, Vrbis Velicassiorum, in Gallia Lugdunensi, ad Sequanā fluvium, teste Ptolem. lib. 2. cap. 8. Vulgo Revan.

Rōxānā, sive potius Rhoxana, vide supra, inter ea quæ ab Rh. aspirato initium sumunt.

Rōxæcum, Apud Ptolemæum lib. 3. civitas est Corsicæ insule: nunc vulgò Rogela dicta.

Rūbī, orum, Tantum pluraliter, oppidum Campania, à rubroni frequentia, sive à rubore dictum: Florat. in Scrm. Ind. Rubos fessi pervenimus, ut pote longū Carpentis iter, & factum corruptius imbrī.

Rūbī, a, um, ut, Vimen Rubeum, Virg. Ruber, quæ Rubis assebantur, fuscillis texendis utiles. Virg. 1. Georg. Nunc facis Rubea texatur viscina virga.

Rūbīcōn, pen. corr. genitivo rubiconis, pen. prod. [ῥοβικων, Ger. Ein Fluss Italia, heist jetzt Nisatello.] Fluvius discriminans Italiam à Gallia citeriore. Originem ducit ex Apennino monte, fluitque inter Ariminum & Rivennam, in mare Adriaticum. Lucanus libro 1: Ut ventum est parvi Rubiconis ad undas, &c. Eius multa mentio est apud Plutarchum in vita Pompeii & Cæsaris. Plinius eū in octava regione Italiae collocat. Sueton. in Cæsar. Consecutusque cohortes ad Rubiconem flumen, qui provincie ejus finis erat, paulum consistit. Vulgò Nisatello.

Rūbīcātūs, Ptolemæo, Rubricatum Plinio, Fluvius est Tarraconensis Hispanie, Laxtanos & Iodigetes dirimēs ab Ibergenibus. Vide Ptolemæum lib. 2. cap. 6, & Plin. lib. 3. cap. 3.

Rubrū mare, Pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ab Ostu Persico sinu terminata. [ῥοβρον, jam sup. ῥοβρον ἡλλαων. German. Das Rot Meer. Polon. Czerwone morze. Vngar. Vörös tenger.] Rubrum autem mare dictum est imitatione Græcorum, qui ῥοβρον ἡλλαων vocaverunt, sive quod ejus coloris aquam esse crediderint, quod tamen falsum esse constat: sive quod ob rubras arenas aqua rubra esse appareat, sive ab Erythra Rege Persei & Andromedes filio, qui proxima mari huic loca tenuit. Plinius lib. 5. cap. 23: Insuper deinde, & in hac parte geminum mare in terras, quod Rubrum dixerit nostri, Græci Erythraum, à Rege Erythra: aut (ut alii) Solis repercussu talem reddet colorem exulsi mantens: alii ab arena, terraque: alii à tali aquæ ipsius natura.

Rūdīx, arum, ῥοδία, Ptolemæo, ῥοδία Stephano, sive Rhodiæ, & Plinio: sive, ut apud Strabonem legitur, Rhodæ, orum, oppidum Pediculorum, sive Salentinorum, non procul à Brundisio, à Græcis conditum, patria Ennii Poætæ. Post Barium (inquit Mela libro 2.) Egnatia & Ennio cive nobiles Rudia. Item Silius: Miserunt Calabri, Rudia genuere vetula.

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīūs, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

go illum, qui hec fecerat, Rudium hominem majoris nostri in civitatem acceperunt.

Rufus, Oppidum Campaniæ, cujus meminit Macr. lib. 7. Quiq; Rufus, Batulanoq; teacent. &c.

Rufinus, Vir Consularis à Fabricio Censore damnatus, quod decem pondo argenti apud eum inventa essent. Rufinus alter, unâ cū Stilicone & Gildone relictus à Theodosio seniose imperii administrator, pro tutela Arcadii & Honorii filiorum, Gildo in Africa, Stilicon in Occidente: Rufinus vero in Oriente: omnes sanè cupiditate regni incensi, in suos principes arma converterunt: ex quo diversis modis oppressi perierunt. Exant in hunc Rufinum Claudiani poetæ invectiva.

Rufimaceriæ, pluralis numeri, Oppidum Campaniæ. Cato capite 22: Veniantur ad Rufimacerias numis centum octoginta, &c.

Rufus Purpurio, Legatus Romanorum in concilio Actolotum, apud Liv. lib. 32. Rufus, Centurio sub Scipione Africano, cujus & res gestas, & belli apparatus descripsit. Autor Appianus. Rufus, Orator egregius, interfectus à Nerone, de quo Tacitus: Virginiū (inquit) Rufum claritudo nominis extulit. Et paulò inferius: Nam Virginius Rufus studia juvenum eloquentia, Musonius præcepit sapientiæ fovebat. Rufus Poeta Bononiensis, cujus meminit Martialis: Funde tuo lacrymar orbata Bononia Rufe, Et resonet tota planctus in Aemilia. Rufus, medicus insignis, qui sub Trajano principe floruit, multaq; cōscripsit, quorum nihil ad nos pervenit: sæpè tamen ab aliis testis citatur. Rufus, Cornithius sophista, quæquam divitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamè ad ejus laudem dicendi gloria, linguæq; gratia contulit. Autor Philostratus.

Rullus, Tribunus plebis fuit, Agrariæ legis promulgator, quæ Cicero in Consulatu suo evertit. Hic, teste Plinio, libro 8, capite 51, solidum agrum Romanorum primus in epulis apposuit.

Rumina, sive Rumina, ut alii malant, dicta est dea quæ rumis id est, mammis: hoc est, pueris lactentibus præsidebat. [Ger. Die Göttin der saugenden Brüste.] cujus meminit & Augustinus lib. 4, de Civitate Dei. Var. lib. 2, de Re rust. capite 11: Nō negarim, inquam, idèd apud d. v. Romæ sacellum à pastoribus satam sicum. Ibi enim solent sacrificare lacte pro vino, & pro lactentibus. Cato de Liberis educandis, ut citat Nōnius: Hisce lacte fit, non vino, Cuning propter cunas, Romine propter rumam: sic prisco vocabulo mammam appellabant, à quo Subrumi etiam nunc dicuntur agri.

Ruminalis ficus, Vide in APPELL.

Runcina, item à Romanis Dea credita est, quæ runcioni præfessæ cujus meminit & Augustinus lib. 4, de Civ. Quæ runcantur fegetes: id est, à terra herbæ auferuntur, deam Runcinam præfecerunt.

Rura, veteres incultos agros dicebant: id est, sylvas, & pascua. Ex libro variorum autorum de Limitibus.

Ruscino, nonis, Oppidum in extremis Galliæ finibus, nō procul à montibus Pyrenæis: cujus meminit Plin. lib. 3, cap. 4. Vulgus Rusciniense hodie appellat.

Ruspina, sive Ruspina, Oppidum Africæ propriè dictæ, non procul ab Adrumeto: de quo Plin. lib. 3, cap. 4.

Rutheni, sive Rutheni, Populi Galliæ Aquitanicæ, Narbonensium provinciæ & Cadurcis contemini. Vulgò Rhodæ. Alii sunt Rutheni in Sarmatia Europæa, non procul à Tanai fluvio: hodie Ruspini dicitur de eorum regio Ruspina.

Rutilius Geminus, jurisconsultus fuit sua ætate insignis: & Pontificalium librorum autor: Orator quoq; ut illa seiebant tempora, non contemnenda: cujus tamen orationes posteritati hordidæ visæ sunt & jejunæ. De hoc Cicer. in Bruto: Rutilius in quodam tristi & severo dicendi genere versatus, magnum munus de jure respondendi sustinebat. Sunt ejus orationes jejunæ, multa præclara de jure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panani auditor, propè perfectus in Stoicis. Hæc ille. P. Rutilius Cn. Manlii in Consulatu collega fuit, qui primus accitis in castra gladiatoribus, vitandorum, infectorumq; iduum rationem militibus tradendam curavit. Armorum (inquit Valerius) tractandorum meditatio, à P. Rutilio Consule Cn. Manlii collega militibus est tradita. Is enim nullius ante se Imperatoris exemplum secutus, ex ludo Cn. Aurelii Scæuri doctoribus gladiatorum accersitis, vitandi atq; inferendi ictus subtiliorem rationem legibus ingeneravit. Hic actus in exilium à patribus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi potestate facta, respondit illud quod à Senec. lib. 6, de Benefic. refertur: Malo ut patria mei exili erubescat, quam sedem mereat. Mar. Rutilius Cæsonius, teste Valerio cap. de Moderatione, iterum Censor creatus, in concione populū corripuit, quod eam potestatem bis sibi detulissent, cuius majores, quia nimis magna videretur, tempus coarctas ad judicium. Rutilius Lupus, Rhetor insignis fuit, ipsi etià Quint-

iliano cōmemoratus, cujus etiam hodie opus extat de Rhetorum figuris.

Rutuba, Liguriæ fluvius, ex Apeanino fluens. Plinius libro 3, capite 5.

Rutulii, pen. corr. ῥουλλοι, Antiquissimi Italiæ populi, qui Latii partem tenuerunt, Ardeæ proximam. Hi duce Turno adversus Aencam bella gesserunt, ut latè describit Virg. 6, postioribus Aeneidos suæ libris. Plin. lib. 3, cap. 5: Tam tenuis (inquit) perimordio imperii fuere radices. Colonia sæpè muratis tenet alii aliis temporibus, Aborigenes, Pelasgi, Arcades, Siculi, Arunci, Rutuli.

Rutupia, Britannicæ insulæ portus, apud Ptolemaum lib. 2, cap. 3. Vulgò Sandwich, aut Kochale.

Rutupinum, pen. prod. Promontorium Britannicæ. Lucan. libro 6:

Aut vaga quum Tethyr, Rutupinæve littora ferent,
Vada Cædemonis fallit turbata Britanno.

S



Abi [NIO] sibi, em. [sic] Stephano. Ger. De st. nigra st. der Widen, sicut dicitur gnaat. [C]inax regia Aethiopiæ, inquit Iosephus, quam postea Cambyses à sororis suæ nomine, Meren de nominavit. Hanc Nilus circumdant, in expugnabilem reddebat. Dicta Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.